

til det andet, og man bør i særlig grad have opmærksomheden henvendt på dette forhold, hvis man ønsker at nå frem til et snævrere økonomisk samarbejde mellem de europæiske lande;

d) det enkelte lands traditioner og sædvaner, der ligger bagved de store forskelligheder, der gør sig gældende med hensyn til de metoder, der i øjeblikket anvendes i de forskellige europæiske lande.

5. De offentlige myndigheders deltagelse i finansieringen af de sociale ydelser betyder i visse lande, at midlerne hidrører fra skatter og afgifter. De offentlige myndigheders deltagelse i finansieringen bør tage mere hensyn til økonomiske forhold og social retfærdighed, forsåvidt beskatningssystemet i sig selv opfylder det sidstnævnte mål. I andre lande finansieres de sociale ydelser af staten gennem andre kilder, f. eks. gennem virksomheders overskud, og ikke gennem skatterne. De offentlige myndigheders deltagelse i finansieringen kan især anbefales indenfor følgende områder:

- a) sygdomsforebyggelse;
- b) helbredelsesforanstaltninger, hvor det drejer sig om såkaldte sociale sygdomme;
- c) en del af hospitalsudgifterne;
- d) moderskabsydelse;
- e) familieydelse;
- f) arbejdsløshedsunderstøttelse;
- g) alders-, invalide- og overlevelserefter, forsåvidt de tager sigte på at garantere et rimeligt eksistensniveau;
- h) udgifterne ved at regulere renterne efter de stigninger i leveudgifterne, der skyldes en forringelse af pengenes værdi eller andre faktorer.

6. Arbejdsgivernes deltagelse i finansieringen af de sociale ydelser anses af mange lande for rimelig og ønskelig. Arbejdsgiverbidragenes relative betydning i forhold til de samlede direkte bidrag er steget i efterkrigsårene. Størrelsen af arbejdsgivernes bidrag er nøje forbundet med den egentlige løn; fra den beskæftigedes synspunkt er det nettolønnen, der tæller, og fra arbejdsgiverens synspunkt er det summen af lønninger og bidrag. De beskæftigede betragter arbejdsgiverens bidrag som en fast bestanddel af de af deres arbejde flydende rettigheder. Arbejdsgiverbidraget er ligesom lønnen et led i produktionsomkostningerne, således at udgifterne ved dette bidrag væltes over på forbrugerne, hvor dette er muligt. Dette forhold gør det nødvendigt at tage hensyn til producenterens stilling i det pågældende land med hensyn til international handel ved fastsættelsen af arbejdsgiverbidragets størrelse.

7. Arbejdernes ret til sociale ydelser og til at deltage i administrationen af de sociale organer hidrører fra deres arbejde og ikke fra deres bidrag. Ikke desto mindre er der nogle arbejdere, der erkender, at arbejdernes bidrag styrker disse rettigheder, og alene af den grund går de ind for deres deltagelse i finansieringen af de sociale ydelser. Desuden ønsker de gennem deres bidrag at give udtryk for deres overbevisning om, at deres rettigheder altid er nøje forbundet med deres pligter, og at arbejdernes bidrag er et vidnesbyrd om deres personlige ansvar for sig selv og deres familie. Bidragene fra de beskæftigede bør dog ikke udgøre en altfor stor del af de samlede midler til finansiering af de sociale ydelser, og man anser det for ønskeligt, at arbejdsgivernes og de offentlige myndigheders deltagelse i finansieringen udgør hovedparten.

8. I en række lande er arbejderne berettiget til sociale ydelser uden ydelse af bidrag.

9. Omend de forskelle, der består i den relative betydning af midlerne efter den måde, hvorpå de skaffes tilveje i de forskellige lande, ikke kan betragtes som en uoverstigelig hindring for bestræbelserne på at tilvejebringe et snævrere økonomisk samarbejde mellem europæiske lande, må det anses for ønskeligt, at man i fremtiden søger at udligne de mest udtalte forskelle.

10. Valget mellem bidrag, der fastsættes på grundlag af lønnen eller indtægten, og det bidrag, der fastsættes uafhængigt heraf, beror i første række på, hvilken teknisk metode der anvendes til beregning af ydelsernes størrelse. Det i forhold til lønnen fastsatte bidrag indebærer den fordel, at det automatisk nedsætter de lavestlønnede arbejders bidrag. Såfremt ydelsens art eller beregningen af ydelserne er en sådan, at forholdet mellem ydelserne og lønnen varierer i omvendt forhold til ændringer i lønnen, styrker de i forhold til lønnen fastsatte bidrag endvidere solidariteten mellem de af ordningerne omfattede personer, hvilket er et af målene for den sociale tryghed. Der er i særlig grad anledning til at sætte bidragene i forhold til lønnen, når den pågældende ydelses størrelse også står i forhold til lønnen, i hvert fald hvis den stiger med lønnen. Hvis derimod ydelserne udbetales med et fast beløb, må et bidrag, der fastsættes uafhængigt af lønnen, også anses for en egnet løsning. Denne løsning forudsætter, at arbejderens andel i bidraget holdes indenfor meget snævre grænser, således at det ikke belaster de lave lønninger for hårdt; dette opnås lettere, såfremt lønskalaen ikke er for stor.

11. Hvor det drejer sig om et bidrag, der er fastsat i forhold til lønnen eller indtægten, bør maksi-